

fractal
Η ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

42ο τεύχος

29/11/2017, 10:27 ΠΜ

ΝΑΥΤΙΑ, ή «όταν υπολείπε(σ)αι κατά είκοσι τρεις πόντους τουλάχιστον / του εκάστοτε ύψους των περιστάσεων”.

Από την Αρχοντούλα Διαβάτη // *

Μια ανάγνωση της ποιητικής συλλογής «Η καταφανής εξωστρέφεια των φωνηέντων» της Πολύνας Γ.Μπανά, εκδ. Σαιξπηρικών

Τριαντατέσσερα ποιήματα, μια ποιητική συλλογή, η πρώτη της Πολύνας Γ. Μπανά από τη Δράμα, που δεν γράφει μόνο το όνομά της ανορθόδοξα, αλλά με δική της επινοημένη στρατηγική επιστρατεύει λέξεις ανοίκειες για την επικοινωνία της με τους άλλους, όπως περιγράφει στο εξαιρετικό ποίημά της ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗ,σελ.33.

ΜΕ ΣΦΙΓΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ, σελ.35, προσπαθεί «κακήν κακώς, να ορθώσ (ει) ανάστημα, πλην όμως το τελευταίο πάντα υπολείπεται, κατά είκοσι τρεις πόντους τουλάχιστον , του εκάστοτε ύψους των περιστάσεων».

Ημερολογιακές σελίδες τα ποιήματα ιστορούν εν ολίγοις τη ΝΑΥΤΙΑ της ύπαρξης, την παγίδα της αφοσίωσης στη δουλειά και την αλλοτρίωση του να χάνεις τον εαυτό σου, σχεδόν να γίνεσαι ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, όπως στα ομώνυμα ποιήματα των σελ.24 και 27.

Παραθέτω το ποίημα ΝΑΥΤΙΑ:

Έσκυπα το κεφάλι /πάνω από τα βιβλία της δουλειάς / κι όταν το σήκωσα, / είχαν περάσει είκοσι(και πλέον) χρόνια.

Το ξανα-έσκυπα γρήγορα, / γιατί, πλέον, δεν (ανα)γνώριζα / μήτε τον κόσμο /μήτε αυτούς που τον κατοικούν / κι όλο αυτό μου προκάλεσε αίφνης, μια ελαφριά ναυτία.

Όλα αυτά με κομψότητα και με στιλ, σε μια συνεχή αυτοανάλυση και πάντα υπό την ΦΑΝΕΡΗ ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ, σελ. 31, για την καταφανή τους

εξωστρέφεια. ΜΕΤΑΞΥ ΡΗΜΑΤΩΝ, σελ.13, εύθραυστο το ποιητικό υποκείμενο κάτω από την πανοπλία που έχει -καβαφικός απόηχος- για να μοιάζει ανθεκτικό, ΛΙΑΝ ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ, σελ.15.

«Αδιάντροπα χαρούμενη, αβάσταχτα πολύχρωμη και αφόρητα διαφορετική», επισείει θριαμβευτικά το κατόρθωμα «του χαρακτήρα που έμελλε να κτίσει», παρόλο τον ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟ, σελ.16, ανάδελφη ωστόσο και με δυσανεξία προς τις ομάδες, θύμα ενός νεύματος απόρριψης-ΝΕΥΜΑ, σελ.19.

Στο ποίημα ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ, κωδικοποιεί σχολαστικά την πατρική αγάπη που έλαβε- «κι έπειτα; / Έπειτα συνεχίζεις να γελάς, να φιλάς, να κοιμάσαι», τιμώντας στο τέλος τη γέννηση του πατέρα, ανορθόδοξα πάλι. Στην υπέροχα τρυφερή ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΡΟΛΩΝ, σελ.44, καταγράφεται με απλότητα η σχέση με τη μητέρα.

Ισχυρή και ισχυροποιημένη το ποιητικό υποκείμενο, σαρκάζει και σαρκάζεται με χιούμορ σκηνοθετώντας ακρόαση του άλλου της εαυτού, στο ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΚΡΟΑΣΕΩΣ, σελ.36, και ΠΕΡΙ ΑΤΕΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΖΩΔΙΩΝ Ο ΛΟΓΟΣ, σελ.40, διατεινόμενη ότι αγνοεί ούτως ή άλλως «τους κρυφούς μηχανισμούς της συνεπούς αλληλεπίδρασης με τους άλλους»- ΛΙΓΟ ΧΡΟΝΟ ΑΚΟΜΗ, σελ.39.

Χαριτωμένα επαναστατεί στις ΦΡΟΥΔΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ,46, για την έλλειψη βεβαιοτήτων και στο ΕΠΙΜΥΘΙΟ, σελ.47, για την απάθεια στην οποία καταλήγει μεγαλώνοντας.

Κι εμείς, διαβάζουμε το ημερολόγιο και τα αυτοσχόλια της ποιήτριας που έχει ωριμάσει και παρόλες τις διακηρύξεις της πως θέλει να μας μοιάσει, όλους εμάς, μια χαρά νιώθει- έτσι καταλαβαίνουμε – μέσα στον κερδισμένο με τα χρόνια εαυτό της, εκφρασμένον ποιητικά με γοητεία και αυτογνωσία.

** Η Αρχοντούλα Διαβάτη γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη, όπου ζει και εργάζεται. Σπούδασε νομικά και νεοελληνική φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και εργάστηκε ως καθηγήτρια στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Κείμενά της έχουν δημοσιευθεί στα περιοδικά «Αντί», «Εντευκτήριο», «Μανδραγόρας», «Ακτή», «Παρέμβαση», «Ένεκεν» και στις ιστοσελίδες για το βιβλίο bookpress.gr και diapolitismos.gr.*